

கணபதி துணை

யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகம்

அ. வரதபண்டிதர் அவர்கள் இயற்றிய

பிள்ளையர்க்கநீ

—
கணபதி துணை

யாழ்ப்பானைத்துச் சன்னாகம்

அ. வரதபண்டிதர் அவர்கள் இயற்றிய

பீள்ளெயார் கதை

பூராலசிங்கம் புத்தக நிலையம்.

இல. 4, ஆஸ்பத்திரி வீதி,

யாழ்ப்பானைம்.

பதிப்புறை

விநாயகவிரதங்கள் நோற்றுவர்கள்பெற்ற பேருகளையும் விரத நாட்களில் நினைவு கூர்ந்து விநாயகப் பெருமான் பால் அன்பைப் பெருக்க ஏதுவாகக் கந்த புராணம், இலிங்க புராணம், உபதேச காண்டம் முதலாய நூல்களிற் சொல்லப்பட்ட விநாயகரின் மகிழ்ச்சைகளையும் அரூட்செயல் களையும் தீர்ட்டிப் *பிள்ளையார் கதை* என்னும் இந்நாலைச் சுன்னாகம் வரத பண்டிதர் ஆக்கிச் சைவமக்களுக்கு அளித்தார்கள், சைவமக்கள் வரத பண்டிதர் ஆக்கிச் சைவமக்களுக்கு அளித்தார்கள், சைவமக்கள் இந்நாலைப் பெற்றுப்பயன்தைய இந் நாலை வெளியிட்டுள்ளோம். சைவமக்கள் பெற்றுப் படித்து விநாயகப் பெருமானின் திருவருளைப் பெற்றுப் பெறுவார்களாக.

340 செட்டியார் தெரு

கொழும்பு - 11

பூபாலதின்கம் புத்தக நிலையம்

கணபதி துணை

நூன்முகம்

வடிவாலூரே பறை தூபம்கி கூங்கு

சைவப்பெருமக்கள் அனுடிக்கும் சப்பு ரயிலை தூங்கி
வழியிட என்றுபோனாலூரே பறை தூபம்கூங்கு
நமது உயிருக்குமுடிடூக்குமுடிருக்கின்றது இமைக்கும்மறுமைக்கும்
சகம் தருகின்றது.

துயறபு சூக்காலை புய்பாலை சூரியாலை
கந்தர் சுவடு விரதம் கெள்ளி விரதம் விநாயகவிரதம் நவராத்திரி
விரதம் சிவராத்திரி விரதம் என்க சைவ விரதங்கள் மலை இதில்

விநாயகர் விரதம் என்பது விள்ளையாரை நின்னித்து அவர் அஞ்சல்
வேண்டி அனுடிக்கும் நோன்பு விரதம் ஆகும் கூலை யாதீப ஸ்ரீஷ்வ நீக்காலை

அனுடிக்கும் நோன்பு விரதம் ஆகும் கூலை யாதீப ஸ்ரீஷ்வ நீக்காலை
பயன்சொல்வது பண்டிதாட்டு வரும் ஒரு மரபாகும் இம்மரபினை ஒடியும்
பிள்ளையாரின் பெருமைகளையும் அப்பெருமானை அனுடிப்பதால் வரும்
பயனையும் விளக்கி வருவது பிள்ளையார் கதை எனும் நூலாகும் முயவிழூ

இம்மாண்புமிகு கதையை இயற்றியவர் யாழிப்பாணத்தைச் சேர்ந்த வரதபண்டிதர் என்னும் புலவர் ஆவும் பற்றாடு ஸ்ரீக்காலை கூர்மீ ராமாயா
யுனின்மீலி ரூபசுரங்கதாகும் அவித்து நன்குதில்லவைப் பறநூல் பகுதி விக்காலை
யகுஷிஷபை திரும்பெறி முருகனைத் தினந்தோறும் சீக்காலை ராமா
க்காரணப் புதிரி வரம் போற வணங்கும் வரதபண்டிதனே மினங்குதூயா தூபங்கள் ராமாகலி

என்னும் சிறப்புப்பாயிரத்தால் அறியக்கிடக்கின்றது.

பிள்ளையார்க்காப்பிதது, சப்பாணி என்பவற்றோடு சரஸ்வதி துதியுடன்
கதை ஆரம்பமாகின்றது இக்கதையில் முன்னின்று அருளும் பிள்ளையார்
பெருமையும் அவருடைய உற்பத்தியும் அவரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அற்புத
திருவினையாடலும், அப்பெருமானை வழிபட்டு உயர்ந்தவர் யாவர் என்பதும்
அந்தப் பெருமானை எவ்வாறு அமைத்து வழிபட்டு வரம் பெறலாம்
என்பவற்றையும் தெளிவுறத் தருவது இப்பின்னையார் கதை புலவர்
வரதபண்டிதர் பிள்ளையாரின் அழுகு கோலத்தை நேரில் பார்ப்பது போல்
காட்டும் மாண்பு போற்றுவதற்குரியது.

வெண்களி முகமும் வியன்புழைக் கையோடு
ஐங்கர தவமும் மலர்ப் பதம் இரண்டும்
பவளத்து ஒளிக்கோர் பைந்துவர் வாயும்

தவளக்கிம்புரித் தடமருப்பு இரண்டும்
 கோடி குரியர் போற் குலவிடு மேனியும்
 பேழையோல் அகன்ற பெருங்குடவயிறும்
 நெற்றியின் நயனமும் முப்பரி நாலுங்
 கற்றைச் சடையும் கனகநீண் முடியந்
 தங்கிய முறம்போல் தழைமடிச் செவியுமாய்
 ஜங்கரத்து அண்ணல் வந்து அவதரித்தலும்
 என்ற இவ்வரிகள் பிள்ளையாரின் தோற்றப் பொலிவைத் தெள்ளென
 விளக்கி மனதில் பதிய வைக்கின்றது

இவ்வண்ணம் கேட்ட வரமெல்லாம் வாட்டமின்றி வழங்கும் அருள்
 வள்ளல் பிள்ளையார் என்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ.

இந்த நூலைப்படித்தோர் பயன் நனி உணர்ந்தோர் கேட்டோர்
 ஆகியோருக்க பொன், பொருள், போகம் அன்பு அருள் அறம் என்பன பெற்று
 உய்வர் கற்பகத்தின் பேறுகிடைக்கம். கேட்டோருக்கு வராது கேடு. இறப்பிலே
 வாழ்வார் சிறந்து, எனக்கூறி நூற்பயனைத் தருகின்றார். பிள்ளையார்
 விரதம் அனுட்டிப்பவர்கள் இக்கதையை வாங்கிப்படித்து பயன்பெற வேண்டும்
 என்ற நோக்கில் இந்நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளனர் ழபாலசிங்கம்
 புத்தக நிலையத்தினர். இப்பணியை கைவந்நன்மக்கள் பெரிதும் பயனாகக்
 கொள்வார் என்பது எமது துணிவு.

மேவல்வையூர்ப் பண்டிதர்
 ஆ. பொன்னையா.

பிள்ளையார் கதை

காப்பு

கரும்பும் இளந்துங் காரெள்ளாந் தேனும்
விரும்பும் அவல்பலவும் மேன்மேல் - அருந்திக்
குணமுடைய னாய்வந்து குற்றங்கள் தீர்க்குங்
கணபதியே இக்கதைக்குக் காப்பு.

திருவிளங்கு மான்மருகா சேவதனில் ஏறி
வரும் அரளிரான் சன்றங்கும் மெந்தா - முருகனுக்கு
முன்பிறந்த யானை முகவா உடனத்தொழுவேன்
என்கதைக்கு நீண்றங் காப்பு.

விநாயகர் துதி

திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சோற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் - உருவாக்கும்
ஆதலால் வாணோரும் ஆணைமு கத்தானைக்
காதலாற் சுப்பியங்தும் கை.

ஒன்றை பசும்பும் ஓரிண்டு கைத்தலைமும்
வெற்றி புகைந்த விழிமுன்றும் - வெற்றதொரு
தன்னடக்கால் வாரணத்தைத் தன்மனத்தில் எப்பொழுதாங்
கொண்டக்கால் வாராது கூற்று.

ஊலுந் தெளிதேஜமும் பாகும் பரும்புமிலை
நாலும் கலந்துஉள்கு நான்தருவேன் - கோலஞ்செய்
துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே நீணக்குச்
சுக்கத் தமிழ்முன்றுந் தா.
சப்பானி

என்னு பொரிதேன் அவல்அப்பயிக்கும் பயறும் இளந்தும்
வள்ளிக் கிழங்கும் மாம்பழுமும், வாழைப்பழுமும், பலாப்பழுமும்,
வெள்ளைப்பாலும், மோதகமும் விரும்பிப்படத்தேன் சந்திதியில்
கொள்ளைக் கருணைக் கண்ணும்பூர்வமான அருள்க சப்பானி.

சண்டப் பெருச்சாளி ஏறிச் சடைகொண்டு வையத் துலாவி,
அண்டத்து அமரர் துதிக்க அடியார்க்கு அருளும் பிரானே,
எண்திக்கும் அன்பர்கள் பார்க்க இணையற்ற பேரோளி வீசக்.
குண்டைக் கணபதி நம்பி கொடுங்கையாற் சப்பானி கொட்டே.

சரஸ்வதி துதி

புத்தகத் துள்ளுறை மாதே பூவில் அமர்ந்திடு வாழ்வே
வித்தகப் பெண்பிள்ளாய் நங்காய் வேதப் பொருளுக்கு இறைவீ
முத்தின் குடைடையாளே மூவுல குந்தொழுது ஏத்துஞ்
செப்புக் கவித்த முலையாய் செவ்வளி ஓடிய கண்ணாய்
தக்லோலந் தின்னும் வாயாய் சரஸ்வதி என்னுந் திருவே
ஏக்காலமும் உன்னைத் தொழுவேன் இயல்லூசை நாடகம் என்னும்
முத்துமிழக் கலவிகள் எல்லாம் முழுதும் எண்க்கருள் செய்துளன்
சித்தந் தனில்நீ இருந்து திருவருள் செய்திடு வாயே.

அதிகாரம்

பொன்னிறங் கடுக்கும் புனர்செறி குடுமித்
தென்மலை இருந்த சீர்சால் முனிவன்
கந்த மும்மதக் கரிமுகன் க்ஷேத்தினனச்
செந்துமிழ் வகையால் தெளிவுறச் செப்பினன்
அன்னதிற் பிறவில் அரில்தபத் திரட்டித்
தொன்னெறி விளங்கக் கொல்லுவன் கதையே.

கதை

மந்திரி கிரியில் வடபால் ஆங்குவர்
இந்துதவற் சோலை இராசமா நகரியில்
அந்தணன் ஒருவனும் ஆயிறை ஒருத்தியுஞ்
சுந்தரப் புதல்வரைப் பெறுதல் வேண்டிக்
கடவுள் ஆலயழுங் கடிமலர்ப் பொய்கையும்
தபுநிழற் பள்ளியுந் தாம்பல சமைத்துப்
புதல்வரைத் தருகெனப் பொருப்புஅரசு சன்ற
மதர்விழி பாகணன வழிபடும் நாளில்
மற்றவர் புரியும் மாதவங் கண்டு
சிற்றிடை உமையாள் சிவன்அடி வணங்கிப்
பரனே சிவனே பல்லுயிர்க்கு உயிரே
அரனே மறையவர்க்கு அருள்புரிந்து அருளென
அந்தாந் தண்ணுக்கு இந்தநற் பிறப்பில்
மைந்தாரில் ஸலென்று மறுத்துஅரான் உரைப்ப
எப்பரிசு ஆயினும் எம்பொருட்டு ஒருக்கதன்
தப்பிலா மறையோன் தனக்குஅருள் செய்கென
எமைஆ ஞடைபு உடையார் பொயிய

இமையா முக்கண் இறைவன் வெகுண்டு
 பெண்சொற் கேட்டல் பேதைமை என்று
 பண்சொற் பயிலும் பாவையை நோக்கிப்
 பேதாய் நீபோய்ப் பிறனை மொழிய
 மாதுமை அவளும் மனந்தளர்வு உற்றுப்
 பொன்றிடும் மானிடப் புனிதறப்பு எய்துதல்
 நன்றல் என்றே நடுக்கமுற்று உரைப்பக்
 கறைமிடற்று அண்ணல் கருணை கூந்து
 பிறைநுதல் அவட்குந் பிள்ளை யாகச்
 சென்றுஅவண் வளர்ந்து சிலபகல் கழித்தால்
 மன்றல்செய்து அருள்வோம் வருந்தலை என்று
 விடைகொடுத்து அருள் விலங்கல்மா மகஞும்
 பெடைமயிற் சாயற் பெண்மக வு ஆகித்
 தார்மலி மார்பன் சதுர்மறைக் கிழவன்
 சீர்மலி மதைவி திருவயிற்று உதித்துப்
 பாவையுஞ் சிற்றிலும் புந்தொடு கழங்கும்
 யாவையும் பயின்ற இயல்பினன் ஆகி
 ஜூயாண்டு அடைந்தபின் அண்ணையும் அத்தனும்
 மையார் கருங்குழல் வானுதல் தன்னை
 மானுட மறையோர்க்கு வதுவை செய்திடக்
 கான்துமர் குழலியைக் கருதிக் கேட்ப
 பிறப்பிழறப்பு இல்லாப் பெரியோற்கு அன்றி
 அறத்தகு வதுவைக்கு அமையேன் யான்னன்
 மற்றவன் தன்னைஉன் மணமக னாகப்
 பெற்றிடல் அரிதெனப் பெயர்த்துஅவர் பேச
 அருந்தவ முயற்சியால் அனுகுவேன் யான்னன்க்
 கருந்தட நெடுங்கண் கவுரிஅங்கு உரைப்ப
 மருமலி கமல மலாந்துத்து அருகில்
 தருமலி நிழல்தவச் சாலையது அமைத்துப்
 பணியணி பற்பல் பாங்கியர் கும
 அணிமலர்க் குழல்உமை அருந்தவம் புரிதலும்
 அரிவை தன்அருந்தவம் அறிவோம் யாம்னன்
 இருவரும் அறியா இமையவர் பெருமான்
 மான்திடம் ஏந்தும் வண்ணமது ஒழிந்து
 மானிட யோக மறையவன் ஆகிக்
 குடையொடு தன்னூற் குண்டிகை கொண்டு
 மடமயில் தவம்புரி வாவிக் கறையிற்
 கண்ணுதல் வந்து கருணை காட்டித்
 தன்றுங் கூந்தல்கடையலை நோக்கி

மின்பெறு நுண்ணிடை மெல்லிய ஸாய்ந்
 என்பெறுத் தவம்ஞங்கு இயற்றுவது என்றலுங்
 கொள்ளறவார் சடையனைக் கடைன்று உரைத்தலும்
 நன்றுள்ளச் சிரித்து நான்மறை யோனும்
 மாட்டினில் ஏறி மான்மழு தரித்துக்
 காட்டினிற் சுடலையிப் கணத்துடன் ஆழிப்
 பாம்பும் எலும்பும் பல்தலை மாலையூஞ்
 சாம்பரும் அணிந்து தலையோடு ஏந்திப்
 பிச்சைகொண்டு உழலும் பிழ்தன் தன்னை
 நஸ்சிந்திர் செய்தவம் நகைதரும் நுமக்கெனப்
 புங்கொடி அருந்தவம் பூசரன் குலைத்தலும்
 ஆங்குஅவள் நாணமுற்று அணிமனை புகுதச்
 சேடியர் வந்து செழுமலர் குழலியை
 வாடுதல் ஒழிகென மனம்மிகத் தேற்றிச்
 சிந்துர வாள்நுதற் சேடியர் சிலர்போய்த்
 தந்தைதூய் இருவர் தாளினை வணங்கி
 வாளிக் கரையில் வந்தாரு மறையோன்
 பாவவதன் செங்கையைப் பற்றினன் என்றலுந்
 தோடுஅலர் கமலத் தொடைமறை முனியை
 ஆடக மாடத்து அணிமனை கொணர்களை
 மாடக யாழ்முரல் மங்கையர் ஓடி
 நீடிய புகழாய் நீஎழுந்து அருள்ளன
 மைமலர்க் குழலி வந்துள்ளன அழைக்கில்
 அம்மனைப் புகுவன்ன்று அந்தணன் உரைத்தலும்
 பொற்றொடி நீபோய்ப் பொய்கையில் நின்ற
 நற்றவ முனியை நடாத்திக் கொணர்களை
 சிவனை இகழ்ந்த சிற்றறிவு உடையோன்
 அவனையான்சென்றுஇங்கு அழைத்திடேன் என்று
 சிற்றிடை மடந்தையுஞ் சீரின ளாகி
 மற்றைய மாதர் மதிமுகம் நோக்கி
 நெற்றியிற் கண்ணுடை நிமலனுக்கு அல்லவென்
 பொற்புஅமர் கொங்கை பொருந்துதற்கு அரிதால்
 மானிட வேட மறையவன் தனக்கு
 யான்வெளிப் படுவ தில்லைள்று இசைப்ப
 மனையிடை வந்த மாருளி தன்னை
 இணைஅடி தொழுதல் இளையோர்க்கு இயல்பெனத்
 தந்தையுஞ் தாயுஞ் தகைபெற மொழியச்
 சிந்தை குளிர்ந்து சீறுதல் ஒழிந்து
 தாய்சொல் மறுத்தல் பாவம்ன்று அஞ்சி

ஆயிழூ தானும் அவன்றீ சென்று
 கற்றிவந்து அவனாடி கந்தரி வணங்கி
 மற்றவன் தன்னை மனையிற் கொண்டந்து
 ஆதியம் பகவற்கு அன்பன் ஆகும்
 வேதியன் பழைய விருத்தன்ன்று எண்ணி
 அசனம் நல்கி அருக்கியம் முதலாப
 பாதழ சனைகள் பண்ணிய பின்னர்ப்
 போனகம் படைத்துப் பொரிக்கறி பருப்புநெய்
 ஆண்பால் மாங்கனி அழகிய பலாச்சளை
 தேங்கத லிப்பழஞ் சீர்பெறப் படைத்து
 அந்தனை தன்னை அழுது செய்வித்துச்
 சந்தனங் குங்குமச் சாந்திவை கொடுத்துத்
 தக்கோ லத்தொடு சாதிக் காயும்
 கற்புரத் தொடு கவின்பெறக் கொண்டு
 வெள்ளிலை அடைக்காய் விளங்கிய பொன்னின்
 ஒள்ளிய தட்டில் உவந்துமுன் வைத்துச்
 சிவன்னைப் பாவனை செய்து நினைந்து
 தவமுறை முனிவனைத் தாளினை வணங்கத்
 தேன்அமர் குழலி திருமுகம் நோக்கி
 மோனமா முனிபுன் முறுவல் காட்டிக்
 கற்றைச் சடையுங் கரமொரு நான்கும்
 நெற்றியில் நயனமும் நீல கண்டமும்
 மானும் மழுவும் மலர்க்கரத்து இலங்கக்
 கவன்மதி நிலவுங் கொழித்திட முடிமேல்
 வரந்தரு முதல்வன் மடமயில் காணக்
 கரந்ததன் உருவங் காட்டமுன் நிற்ப
 மரகத மேனி மலைமகள் தானும்
 விரைவொடுஅங் குஅவன்அடி வீழ்ந்துஇறைஞ் சின்னே
 அரிஅயன் இந்திரன் அமரர் விஞ்சையர்
 கருடர் கிண்ணர் காய வாசியர்
 ஏதமில் முனிவர் அவனர் இராக்கதர்
 பூதர் இயக்கர்கிம் புருடர் அலகை
 சித்தர் தாரகைகந் தருவர்கள் முதலாய்க்
 கணிக்கரும் பதினெண் கணத்தில்லை எவரும்
 மணிக்கருங் களத்தனை வந்தடைந்து அதன்பின்
 மன்றல்அங் குழலிக்கு வதுவைநாள் குறித்துத்
 தென்றல்வுந்து இலங்கு முன்றில் அகத்துப்
 பொன்திகழ் பவளப் பொற்கால் நாட்டி
 மாணிக் கத்தால் வளைபல பரப்பி

அுணிப்பொன் தகட்டால் அழகுற வேய்ந்து
 நித்தில மாலை நிரைநிரை தூக்கிப்
 பக்திகள் தோறும் பலமணி பதித்துத்
 தோரணம் நாட்டித் துகில்விதா னித்துப்
 பூரணப் பொற்குடம் பொலிவூ வைத்துத்
 திக்குத் தோறுந் திருவிளங்கு ஏற்றிப்
 பத்திப் படர்முளைப் பாலிகை பரப்பிக்
 கண்ணலுங் கழுகுங் கதலியும் நாட்டிப்
 பன்மலர் நாற்றிப் பந்தர்சோ டித்து
 நலமிகு கைவலோர் நஞ்குஅணி மிடற்றனைக்
 குலவிய திருமணக் கோலம் புனைந்தார்
 வருசூர் மகளிர் மலைமகள் தன்னைத்
 திருமணக் கோலஞ் செய்தனர் ஆங்கே
 எம்பிரா ணையும் இளங்கொடி தன்னையும்
 உம்பர் எல்லாம் ஒருங்குடன் கூடிக்
 கடல்ன விளங்குங் காவணந் தன்னிற்
 சுடர்விடு பவளச் சுந்தரப் பலகையில்
 மறைபுகழ்ந்து ஏத்த மகிழ்ந்துஉட னிருத்திப்
 பறைஷலி யோடு பனிவளை ஆர்ப்ப
 வதுவைக்கு ஏற்ற மறைவிதி நெறியே
 சதுர்முகன் ஓமச் சடங்குகள் இயற்றத்
 தறுகலன் ஓளிபொன் தாலி பூட்டிச்
 சிறுமதி நுதலியைச் சிவன்கைப் பிடித்தபின்
 அரிவலஞ் சூழ எரிவலம் வந்து
 பரிஷுடன் பரிமளப் பாயலில் வைகிப்
 போதுஅணி கருங்குழற் பூவ்வதன் உடனே
 ஒதநீர் வேலைகுழ் உஞ்சை அம்பதிபுக
 ஏரார் வழியின் எண்திசை தன்னைப்
 பாரா தேவா பனிமொழி நீன
 வரும்கருங் குழலாள் மற்றும்உண் டோனைத்
 திருந்துஇழை மடந்தை திரும்பினள் பார்க்கக்
 களிறும் பிடியும் கலந்துவிளை யாடல்கண்டு
 ஓளிர்மணி புணாள் உரவோன் உடனே
 இவ்வகை யாய்விளை யாடுவோம் சங்கேன
 அவ்வகை அரனும் அதற்குஉடன் பட்டு
 மதகரி உரித்தோன் மதகரி யாக
 மதர்விழி உமைபிழி வடிவம் தாகிக்
 கூடிய கலவியிற் குவலயம் விளங்க
 நீடிய வாணோர் நெறியுடன் வாழ

அந்தனார் சிறக்க ஆனினம் பெருகச்
 செந்தழல் வேள்விவேத ஆகமங்க் சிறக்க
 அறம்பல பெருக மறம்பல சுருங்கத்
 திறம்பல அரசர் செகதலம் விளங்க
 வெங்களி முகமும் வியன்புழைக் கையொடு
 ஜங்கர தலமும் மஸ்பதம் இரண்டும்
 பவளத்து ஒளிசேர் பைந்துவர் வாயுந்
 தவளக் கிம்புரித் தடமருபு இரண்டுங்
 கோடிகு ரியர்போற் குலவிடு மேனியும்
 பேழூபோல் அகன்ற பெருங்குட வயிறும்
 நெற்றியில் நயனமும் முப்புரி நாலுங்
 ரறைச் சடையுங் கனகநீள் முடியுந்

ரகிய முறம்போல் தழைமுடிச் செவியுமாய்
 க் க்கரத்து அண்ணல் வந்துஅவ தரித்தலும்
 பாங்கரவு அணிந்த புண்ணிய மூத்தியும்
 மங்கை மனமிக யகிழ்ந்து உடன் நோக்கி
 ஷிஞ்சனு சோர்க்கஞும் விரிந்தநான் முகஞு
 மண்ணு சோர்க்கஞும் வந்து ணை வணங்க
 அங்குஅவர் தங்கட்டு அருள்கரந்து அருளித்
 தீங்கது தீங்ததுச் செந்தெறி அளித்துப்
 பாரண மாகப் பலகனி அருந்தி
 ஏரணி ஆவின்கீழ் இனிதிரு என்று
 புதலந் தண்ணிற் புதல்வணை இருத்திக்
 காதல்கூர் மடநடைக் கண்ணியுந் தானும்
 மைவளர் சோலை மாநகர் புகுந்து
 தெய்வ நாயகன் சிறந்துஅனிது இருந்தபின்
 வானவ ராலும் மானுட ராலுங்
 காண்னுமர் கொடிய கடுவிலங் காலுங்
 கருவிக ஸாலுங் கால னாலும்
 ஒருவகை யாலும் உயிர்அழி யாமல்
 சூரம்பெற மாதவஞ் செய்துமுன் னாளில்
 வரம்பெறு கின்ற வலிமையி னாலே
 ஜமுகச் சீயமொத்து அடற்படை சூழக்
 சூகமுகம் படைத்த கயமுகத்து அவணன்
 பொன்னுலகு அழித்துப் புலவரை வருத்தி
 இந்நிலத் தவரை இடுக்கண் படுத்திக்
 கொடுந்தொழில் புரியுங் கொடுமைகண்டு ஏங்கி
 அடுந்தொழில் குலசத்து அண்ணலும் அமராருங்
 கறைபடு கண்டக் கடவுளைப் போறு

முறையிடக் கேட்டு முப்புரம் எரித்தோன்
 அஞ்சலீர் என்றுஅவர்க்கு அபயங் கொடுத்தே
 அஞ்சகைக் கரிமுகத்து அண்ணலை நோக்கி
 ஆனை மாமுகத்து அவுண்ணோடு அவன்தன்
 சேனைகள் முழுவதுஞ் சிந்திடப் பொருது
 குன்றுபோல் வளர்ந்த குறுப்படை கூட்டி
 வென்றுவா என்று விடைகொடுத்து அருள்
 ஆங்குஅவன் தன்னோடு அமர்பல உடற்றிப்
 பாங்குறும் அவன்படை பற்றுஅறக் கொன்றுபின்
 தேர்மிளச் ஏறிச் சினங்கொடு செருவிற்
 கார்முகம் வளைத்த கயமுகா கருமேல்
 ஒற்றை வெண் மருப்பை ஓடித்து அவன் உரத்திற்
 குற்றிட ஏறிந்தான் குருதிசோர்ந் திடவே
 சோந்துஅவன் வீழ்ந்து துண்ணென எழுந்து
 வாய்ந்தமு டகமாய் வந்துஅவன் பொரவே
 வந்த முடிகத்தை வாகனம் அக்கி
 எந்தை விநாயகன் ஏறினன் இப்பால்
 எறிந்தவெண் மருப்புஅங்கு இமைநோடி அளவிற்
 செறிந்தது மற்றவன் திருக்கரத் தினிலே
 வெல்லவைக் கதிர்வேல் விழிப்படைத்து அருளும்
 வல்லவை தனைத்தன் மனைனை மணந்தே
 ஒகையோடு எழுந்துஅங்கு உயர்ப்படை குழ
 வாகையும் புணைந்து வரும்வழி தன்னிற்
 கருச்சங் கோட்டிற் கயல்கழுகு ஏறுங்
 திருச்சௌங் காட்டிற் சிவனைஅர்ச் சித்துக்
 கணபதீச் சுரம்னாங்க காரண நாமம்
 பண்பதி புகழ்தரு பதிக்குஉண் டாக்கிச்
 சங்கரன் பார்ப்பதி தலிமனம் மகிழ்
 இங்குவந்து அன்புடன் எய்திய பின்னர்க்
 கணங்களுக்கு அரசாய்க கதிர்முடி குட்டி
 இணங்கிய பெருமைபெற்று இருந்திட ஆங்கே
 தேவர்கள் முனிவர் சித்தர்கந் தருவர்
 யாவுரும் வந்துஇவெண் ஏவல்செய் தினோள்
 அதிகமாய் உரைக்கும் ஆவணித் திங்களின்
 மதிவளர் பக்கம் வந்திடு சதுர்த்தியில்
 விநாயகர்க்கு உரிய விரதம் என்றுஎன்னி
 மனாதிகள் கழித்து மரபொடு நோற்றார்
 இப்படி நோற்றிட்டு எண்ணிய பெருநாள்
 ஒப்பும் விரதத்து உறுப்புக்கு குற்றாயில்

நோற்றுநற் பூசை நுடங்காது ஆற்றிப்
 போற்றிசெய் திட்டார் புலவர் ஜங்கரனை
 மருமலர் தூவும் வானவர் முன்னே
 நிருமலன் குமரன் நிருத்தம் புரிந்தான்
 அணைவரும் கைதொழுது அடிஇனை போற்ற
 வனைகழற் சந்திரன் மனச்செருக்கு அதனால்
 பேழைபோல் வயிறும் பெருத்தகாத் தீரமும்
 தாழ்த்துளைக் கையுந் தழைமுறைச் செவியுங்
 கண்டனன் நகைத்தான் கரிமுகக் கடவுளங்
 கொண்டனன் சீற்றங் குபேரனை நோக்கி
 என்னைக் கண்டுகூங்கு இகழ்ந்தனை சிரித்தாய்
 உன்னைக் கண்டவர் உரைக்கும்கூத் தினத்திற்
 பழியோடு பாவமும் பலபல விதனமும்
 அழிவும்எய் துவரென்று அசனிபோற் சபித்தான்
 விண்ணைவர் எல்லாம் மிகமனம் வெருவிக்
 கண்ணருள் கூருங் கடவுள்கூத் தினத்திற்
 கோரவெஞ் சினமிகக் கொண்டனன் அந்நாள்
 மார்கழித் திங்கள் மதிவளர் பக்கஞ்
 சதயந் தொட்ட சப்டிநல் விரதமென்று
 இதயத்து என்னி யாவரும் நோற்றார்
 இப்புவி மாந்தர் இயம்பிய விரதம்
 வைப்புடன் நோற்று வகைகூனிச் சொல்வாம்
 குருமணி முடிபுனை குருகுலத் துதித்த
 தருமனும் இளைய தம்பியர் நால்வருந்
 தேவகி மைந்தன் திருமுகம் நோக்கி
 என்னிய விரதம் இடையூறு இன்றிப்
 பண்ணிய பொழுதே பலிப்பு உண்டாகவுஞ்
 செருவினில் எதிர்த்த செறுநரை வென்று
 மருமலர்ப் புயத்தில் வாகை குடவும்
 எந்தத் தெய்வம் எவ்விர தத்தை
 வந்தனை செய்யில் வருநமக்கு உரையெனப்.
 பாட்டுஊளி துதையும் பசந்துழாய் மார்பனுங்
 கேட்டாருள் வீரனைக் கிளத்துதல் உற்றான்
 அக்குநீ றணியும் அரன்முதல் அளித்தோன்
 விக்கிணந் தீக்கும் விநாயக மூர்த்தி
 ஓடவைத் திடும்பொன் ஓத்துஒளி விளங்குங்
 கோடி குரியர்போற் குலழிய மேனியன்
 கடகரி முகத்தோன் காத்திரம் பெருந்தோன்
 தடவரை போலுஞ் சதுர்ப்புயம் உடையோன்

சர்வ ஆபரணமுந் தரிக்கப் பட்டவன்
 உறுமதிக் குழவிபோல் ஒருமருப்பு உடையோன்
 ஒருகையில் தந்தமும் ஒருகையிற் பாசமும்
 ஒருகையில் மோதகம் ஒருகையிற் செபஞ்செய்
 உத்தம மாலையோன் உறுநினை வின்படி
 சித்திசெய் வதனாற் சித்திவி நாயகன்
 என்றுஇமை யவரும் யாவருந் துறிப்ப
 நன்றி தருந்திரு நாமம் படைத்தோன்
 புரவலர் காணப் புறப்படும் போதுஞ்
 செருவினில் யுத்தஞ் செய்திடும் போதும்
 வித்தியா ரம்பம் விரும்பிடும் போதும்
 உத்தியோ கங்கள் உருற்றிடும் போதும்
 ஆங்குஅவன் தன்னை அருச்சனை புரிந்தால்
 தீங்குஉறாது எல்லாஞ் செயம்ஊன் டாகும்
 கரதலம் ஜந்துடைக் கணபதிக்கு உரிய
 விரதம்ஒன் றுஉளதுஅதை விரும்பிநோற் றவர்க்குச்
 சந்ததி தழைத்திடுஞ் சம்பத்து உண்டாம்
 புந்தியில் நினைந்த.பொருள்கை கூடும்
 மேலவர் தம்மையும் வென்றிட லாம்ளனத்
 தேவகி மைந்தன் செப்பிடக் கேட்டு
 நுவலரும் விரதம் நோற்றிடும் இயல்பும்
 புகர்முகக் கடவுளைப் பூசைசெய் விதமும்
 விரித்துளமக்கு உரைத்திட வேண்டும் என்று இரப்ப
 வரைக்குடை கவித்தோன் வகுத்துஉரை செய்வான்
 தேருநீர் ஆவணித் திங்களின் மதிவளர்
 யூர்வ பக்கம் புணர்ந்திடு சதுர்த்தியின்
 முந்தும் புலரியின் முறைநீர் படிந்து
 சந்தி வந்தனந் தவறாது இயற்றி
 அத்தினம் அதனில் ஜங்கரக் கடவுளைப்
 பக்தியோடு அர்ச்சனை பண்ணுதல் வேண்டும்
 வெள்ளியாற் பொன்னால் விளங்கும் அவன்றன்
 ஓள்ளிய அருள்திரு உருஉண் டாக்கிப்
 பூசனை புரியப் புகன்றனர் பெரியோர்
 அகுக்கிலா மண்ணால் அமைத்தலும்.தகுமால்
 பூசைசெய் திடும்இடப் புனிதமது ஆக்கி
 வாசமென் மலரின் மஞ்சரி தூக்கிக்
 கோடிகங் கோசிகங் கொடிவிதா னித்து
 நீடிய நூல்வளை நிறைகுட்டது இருத்தி
 விந்தைசேர் சித்தி விநாயகன் உருவைச்

சிந்தையின் நினைத்து தியானம் பண்ணி
 ஆவா கனம்முதல் அர்க்கிய பாத்தியம்
 வாகா ராச மனம்வரை கொடுத்து
 ஜந்து அமிர் தத்தால் அபிடே கித்துக்
 கந்தஞ் சாத்திக் கணேசமந் திரத்தால்
 ஈசர் புத்திரன் என்னும்மந் திரத்தால்
 மாகாகல் இரண்டு வத்திரஞ் சாத்திப்
 பொருந்துஉமை சுதனாப் புகலுமந் திரத்தால்
 திருந்தும் பளிதத் தீபங் கொடுத்துப்
 பச்சறுகு உடன்இரு பத்தொரு விதமாப்
 பத்திர் புப்பம் பலபல கொண்ந்தே
 உமாகுதன் கணாதிபன் உயர்களி முகத்தோன்
 குமார் குரவன் பாசஅங் குசகரன்
 ஏக தந்தன் ஈசரன் புத்திரன்
 அகு வாகனன் அருள்தரு விநாயகன்
 சர்வகா ரியமுந் தந்துஅருள் புரிவோன்
 ஏரம்ப மூர்த்தி என்னும்நா மங்களால்
 ஆரம் பத்துடன் அர்ச்சனை பண்ணி
 மோதகம் அப்பம் முதற்பணி காரந்
 தீதகல் மாங்களி தங்கத லிப்பழம்
 வருக்கை கபித்த மாதுளாங் கனியொடு
 தரித்திடு நெட்டிலைத் தாழைமுப் புடைக்காய்
 பருப்புநெய் பொரிக்கறி பால்தயிர் போனகம்
 விருப்புள் கவைப்பொருள் மிகவும்முன் வைத்து
 உருத்திரப் பிரியன்று உரைக்கும்மந் திரத்தால்
 நிருத்தன் மகற்கு நிவேதனங் கொடுத்து
 நற்றவர் புகன்றநா னான்குஉப சாரமும்
 மற்றவன் திருவுளம் மலிழ்ந்திடச் செய்து
 என்னுந் தகுதி இருபிறப் பாளர்க்கு
 உண்ணுறு கவைசேர் ஒதனம் நஸ்கிச்
 சந்தனம் முத்துத் தானந் தக்கிலை
 அநுதனர்க்கு ஸந்திட்டு அருச்சகன் தனக்குத்
 திருத்தகு விநாயகத் திருஉரு வத்தைத்
 தரித்தவத் திரத்துடன் தானமாக் கொடுத்து
 நைமித் திகம்னை நவில்தரு மரபால்
 இம்முறை பூசனை யாவர்செய் தாலும்
 எண்ணிய கருமம் யாவையும் முடிப்பர்
 தின்னிய செருவிற் செய்மிக்கப் பெறுவர்
 அரன்ஜிவன் தன்னைமுன் அரச்சனை பண்ணிப்

பும்தூரு முன்றும் பொடிபட எரித்தான்
 உருத்திரன் இவனை உபாசனை பண்ணி
 விருத்திரா கரனை வென்றுகொன் நிட்டான்
 அகலிகை இவன் தாள் அர்ச்சனை பண்ணி
 பகர்தருங் கணவனைப் பரிவுடன் அடைந்தாள்
 தண்ணூர் மதிமுகத் தாள்தம யந்தி
 அன்னாள் இவனை அர்ச்சனை பண்ணி
 நண்ணார் பரவும் நளனை அடைந்தாள்
 ஜங்கரக் கடவுளை அர்ச்சனை பண்ணி
 வெங்கத நிருதரை வேர்அறக் களைந்து
 தசரதன் மைந்தன் சீதையை அடைந்தான்
 பகிரதன் என்னும் பார்த்திவன் இவனை
 மகிதலந் தண்ணில் மலர்கொடு அர்ச் சித்து
 வரந்தி தன்னை வையகத்து அழைத்தான்
 அட்டதே வதைகளும் அர்ச்சித்து இவனை
 அட்ட போகத்துடன் அழிதமும் பெற்றார்
 உருக்குமணி என்னும் ஒண்டொடி தன்னைச்
 செருக்கொடு வவ்விச் சிகபா லண்றான்
 பொண்டுபோம் அளவிற் குஞ்சர முகவனை
 வண்டுபாண் மிழற்றா மலர்கொடுஅர்ச் சித்துத்
 தாரியின் மரித்தவன் தனைப்பறங் கண்டு
 யாழும் அங்கு அவனை இன்புறப் பெற்றோம்
 புகர்முகக் கடவுளைப் பூசனை புரிந்து
 மிகமிக மனத்தில் விழைந்தன பெற்றார்
 இப்புவி தன்னில் என்னுதற்கு அரிதால்
 அப்படி நீவிரும் அவனை அர்ச் சித்தால்
 எப்பொருள் விரும்பினீர் அப்பொருள் பெறுவீர்
 என்றுகன்று ஏறிந்தோன் எடுத்திவை உரைப்ப
 அன்றுமுதல் தருமனும் அனுச்சுரும் இவனைப்
 பூசனை புரிந்துகட்ட புலன் இலான் மைந்தரை
 நாசனம் பண்ணி நராதிபர் ஆகிச்
 சிந்தையில் நினைந்தவை செகத்தினிற் செயங்கொண்டு
 அந்தமில் செல்வத்து அரசியல் பெற்றார்
 ஈங்குகிடு நிற்க இவ்விர தத்துஇயல்
 ஓங்கிய காதைமற்று ஒன்றுஉரை செய்வாம்
 கஞ்சநான் முகன்தருங் காசிபன் புணர்ந்த
 வஞ்சக மனத்தாள் மாயைதன் வயிற்றிற்
 குருன் என்று ஒருவனுந் துணைவருந் தோன்றி
 ஆர்கலி குழ்புவி அவைத்தையும் அழித்தே

சீருடைச் சுவர்க்கத் திருவளங் கெடுத்தும்
 பூந்தரன் முதலிய புலவரை வருத்தியும்.
 நிரந்தந் தீய நெறிநடத் துதலால்
 அழியிரங் கண்ணனும் அமரரும் முனிவரும்
 நீரீரங்கு எமக்குளை நெடுங்கரங் கூப்பி
 இரசத் கிரிச்றை இறைவனை வணங்கி
 வரமிகுஞ் குரன் வலிமைகள் உரைக்கச்
 சுடர்விடு மணிமுடிச் சூரனை வெல்லக்
 கதிர்விடு வடிவேல் கரதலத்து ஏந்தும்
 புதல்வனைத் தருவோம் போமின் நீரனை
 அமரர் கோனுக்கு அரன்விடை கொடுத்துச்
 சமர வேல்லிழித் தையலுந் தானுங்
 கூடிய கலவியிற் சூடாது ஊடலும்
 ஓடிய வானோர் ஒருங்கு உடன் கூடிப்
 பாவகன் தண்ணைப் பரிவுடன் அழைத்துச்
 சூரன் செய்யுந் துயரம் எல்லாம்
 ஊர்அரவு அணிந்தோற்கு உரையென உரைப்பக்
 காமனை எரித்த கடவுள்ளன்று அஞ்சிப்
 பாவகன் பயமுறப் பயம்சூக்கு ஏதன
 உற்றிடுங் கரதலத்து உன்னையே தரித்தான்
 நெற்றியின் நயனமும் நீயே ஆதவிற்
 குற்றம் அடாது கூறுந் சென்றென
 வானவர் மொழிய மற்றவன் தானுந்
 தானும்அச் சபையில் தரியாது ஏகி
 எமைஆ ஞுடைய உமையா ஞுடனே
 அமையா இன்பத்து அமர்ந்துகினிது இருந்த
 பள்ளி மண்டபம் பாவகன் குறுகலும்
 ஒள்ளிய மடந்தை ஒதுங்கிநா ஊதலுந்
 தெள்ளிதிற் பரமனுந் தேயுவைக் கண்டே
 அறுமுகப் பிள்ளையை அவன்கையில் ஈதலும்
 வறியவன் பெற்ற வாண்பொருள் போலச்
 சோதி நீள்முடிச் சுடரோன் கொணர்ந்து
 வாத ராசன் மலர்க்கையிற் கொடுப்ப
 நீதி யோடு நின்றுகை யேந்திப்
 போதநீள் வாயுவும் பொறுக்கான் ணாமல்
 தரும்புற கங்கை தன்கையிற் கொடுப்பத்
 தரும்புற கங்கையும் தாங்க ஒண்ணாமற்
 பொருந்திரைச் சரவணைப் பொய்கையில் வைப்பத்
 தண்ணூர் வதனைத் தாமரை ஆறுங்

கண்ணு நிரண்டுங் கரம்ச ராறும்
 தூண் எனத் திரண்ட தோள் ஈராறும்
 மர்ண்ணயில் ஆதி வான்படை யுங்கொண்டு
 அறுமுகக் கடவுள் அங்கு அவதரித் திடலும்
 மறுகிய உம்பர் மகிழ்வுடன் கூடி
 அறுமீன் களைப்பால் அளித்திரளன்று அனுப்ப
 அங்கவர் முலைஷன்டு அறுமுகன் தானும்
 ஓங்கிய வளர்ச்சி உற்றிடு நாளில்
 விமலனும் உமையும் விடையு கைத்து ஆறு
 தலைமகன் இருந்த சரவணத்து அடைந்து
 முருகுஅலர் குழல்வை முலைப்பால் ஊட்ட
 இருவரும் இப்பால் எடுத்துஎடுத்து அணைத்துத்
 தேவர்தம் படைக்குச் சேனா பதியெனக்
 காவல் கொண்டு அளிக்கக் கதிர்முடி சூட்ட
 அயில்வேல் முதற்பல ஆயுதங் கொடுத்துத்
 திசைளலாஞ் செல்லுந் தேரும்ஒன்று உதவிப்
 பூதப் படைகள் புடைவரப் போய்ந்
 ஒதுறும் அவணைரை ஏறுத்திடுன்று அனுப்ப
 இருளைப் பருகும் இரவியைப் போலத்
 தகுவரென்று அவரைச் சம்ரிடை முருக்கிக்
 குருகுப் பேர்பெறுங் குன்றமுஞ் சூரன்
 மருமழுந் துளைபட வடிவேல் விடுத்தே
 யாவரும் வியப்புற இந்திரன் மகளாந்
 தேவகுஞ் சரியைத் திருமணம் புணர்ந்திட்டு
 அமரர் கோனுக்கு அமருலகு அளித்துக்
 குமர வேஞுங் குவலயும் விளங்க
 அமரா வதியில் அமர்ந்துஇனிது இருந்தான்
 சமர வெலுடைச் சண்முகன் வடிவுகண்டு
 அமரர் மாதர் அணைவரும் மயங்கி
 எண்டருங் கற்பினை இழந்தது கண்டே
 அண்டர் எல்லாம் அடைவுடன் கூடி.
 மாதோரு பாகணை வந்துஅடி வணங்கி
 மருமலர்க் கடம்பன்றி மாநகர் புகாமல்
 அருள்செய வேண்டும்நீ அம்பிகா பதியென
 இமையவர் உரைப்ப இறைவன் தானுங்
 சூரயனைக் கோபங் கொண்டுமுன் முனியக்
 காவல்கொண்டு எம்பினை கட்டறுந்து அருளஞ்
 சேவலங் கொடியேங் கோங் கோங்

வருந்திமுன் நிற்க மங்கையைப் பார்த்து
 மங்கை நீதான் வருந்துதல் ஓழிகுதி
 அங்கையாற் குதெறிந்து ஆடுவோம் வாவென
 வென்றதுந் தோற்றுதும் விளம்புவார் யாரெனக்
 குன்றமென் முலையாள் கூறிய சமயம்
 பற்றுஅரவு அணிந்த புளிதுவைக் காணுஅங்கு
 உற்றான் திருமால் ஊழ்வினை வலியாற்
 சக்கிர பாணியைச் சான்றெனக் குறித்து
 மிக்கதோர் குது விருப்புடன் ஆடச்
 சாயக நேருந் தடநெடுங் கருங்கண்
 நாயகி வெல்ல நாயகன் தோற்ப
 இன்பவாய் இதழ்வை மை யான்வென் ரேன்ன
 எம்பெரு மானும் யான்வென் ரேன்ன
 ஒருவர்க் கொருவர் உத்தரம் பேசி
 இருவரும் சாட்சி இவைனக் கேப்
 மாமனை வதைத்த மால்முகம் நோக்கிக்
 காமனை எரித்தோன் கண்கடை காட்ட
 வென்ற நாயகி தோற்றாள் என்றுந்
 தோற்ற நாயகன் வென்றான் என்றும்
 ஒன்றிய பொய்க்கரி உடன் அங்கு உரைப்பக்
 கன்றிய மனத்தொடு கவுரிஅங்கு உருத்து
 நோக்கிநீ இருந்தும் நுவன்றிலை உண்மை
 வாக்கினில் ஒன்றாய் மனத்தினில் ஒன்றாய்
 மைக்கரி உரித்தோன் வதனம் நோக்கிப்
 பொய்க்கரி உரைத்த புன்மையி னாலே
 கனல்னை வயிற்றிற் கடும்பசி கன்ற
 நிலமிசைக் குருட்டு நெட்டுடற் பாம்பாய்க்
 கடகரி முகத்துக் கடவுள்வீற்று இருக்கும்
 வடதரு நீழலிற் கிடவெனச் சபித்தாள்
 முளரிகள் பூத்த முகில்நிறத்து உருப்போய்த்
 துளவுஅனி மருமனுந் துணைவிழி இழந்தே
 ஆண்டுஅரைக் கணத்தில் ஆயிரம் யோசனை
 நீண்டபைப் பாந்தள் நெட்டுடல் எடுத்து
 வளர்மருப்பு ஒன்றுடை வள்ளல்வீற்று இருக்குங்
 கிளர்சினை ஆவின் கீழ்க்கீடந் தனனால்
 திரிகடக் கரியின் திருமுகக் கடவுளும்
 வழிபடும் அடியார் வல்வினை தீர்த்தே
 எழில்பெறு வடமரத் தின்கீழ் இருந்தான்
 கம்பமா முகத்துக் கடவுள்தன் பெருமையை

அம்புவி யோருக்கு அறிவிப் போழ்ளன
 உம்பர் உலகத்து ஓரெழு கன்னியர்
 தம்பநூல் ஏனியில் தாரணி வந்து
 கரிமுகக் கடவுளைக் கைதொழுது ஏத்திக்
 கார்த்திகைக் கார்த்திகை கழிந்தபின் நாளில்
 ஆர்த்த கலிங்கத்து அணியிழை வாங்கி
 இருபத் தோர்இழை இன்பூரக் கட்டி
 ஒருபோது உண்டி உண்டுஒரு மனமாய்
 வேதத்து ஆதியும் பூமியில் எழுத்தும்
 ஆதிவி நாயகற்கு ஆன எழுத்தும்
 முன்றுளமுத் ததனால் மொழிந்தமந் திரமும்
 தேந்தருங் குழலியர் சிந்தையுட் செபித்தே
 உரைதரு பதினாறு உபசா ரத்தால்
 வரைமகள் மதலையை வழிபாடு ஆற்றி
 இருபது நாளும் இப்படி நோற்று
 மற்றநாள் ஜங்கர மாழுகன் பிறந்த
 அற்றைநாட் சுதயமும் ஆறாம் பக்கமுஞ்
 சேரும் அத் தினத்தில் தெளிபுனல் ஆடி
 வாரண முகத்தோன் வருபெருங் கோயில்
 சீர்பெற மெழுகித் திருவிளக்கு ஏற்றிக்
 குலவெபாற் கலைகள் கொடுவி தானித்து
 மலர்பல தொடுத்திடு மாலைகள் ஆற்றிக்
 கொலைபுரி வடிவேற் குகற்குமுன் வருகை
 மலைமுகக் கடவுளை மஞ்சனம் ஆட்டிப்
 பொற்கலை நல்நூற் பூந்துகில் சாத்திச்
 சொற்பெறு சந்தனச் சுகந்தம் பூசிச்
 செருந்தி சன்பகஞ் செங்கழு நீரொடு
 குருந்து மல்லிகை கோங்கொடு பிச்சி
 கருமுகை புன்னை கடிகமழ் பாதிரி
 மருவிரி ஞாழல் மகிழ்கிரு வாட்சி
 தாம்ரை மூல்லை தளைஅவிழ் கொன்றை
 யூமலர் நொச்சி பூத்தமைக் குவளை
 காந்தள் ஆத்தி கடம்புசெவ் வந்தி
 வாய்ந்தநல் எருக்கு மலர்க்கர வீரம்
 பச்சிலை நொச்சி படர்கொடி அறுகு
 முத்தளக் கூவிளம் முதலிய சாத்தித்
 தூபதீ பங்கள் சுகம்பெறக் கொடுத்தே
 அப்பம் மோதகம் அவல்ளன் ஞஞ்ணை
 முப்பழந் தேங்காய் முதிர்மொளிக் கரும்பு

சீனிதேன் சாக்கரை செவ்விளா நீருடன்
 பால்நறு நெய்தயிர் பருப்புடன் போனகங்
 கற்பகக் கடவுள் களித்திட்ட திருமுன்
 பொற்புறப் படைத்துப் பூசனை பண்ணி
 நோற்பது கண்டு நோலாது திருந்த
 பாப்புரு வாகிய பஞ்சா யுதனும்
 யப்புற கொங்கலையீர் யானும்நோற் பேளனை
 ஆங்குஅவன் தன்க்கும் வேலென்றுவது அளித்துப்
 பாங்கொடுஇல் விரதம் பரிந்துநோற் பித்தார்
 அண்டர்நா யகனாம் ஜங்கரன் அருளால்
 விள்ளுவும் பண்டுவேள் வேடம் பெற்றே
 உஞ்சனுமா நகர்புகுந்து உமையொடு விமலன்
 கஞ்சநாள் மலர்ப்பதங் கைதொழு திடலும்
 பஞ்சிமென் சீந்திப் பார்ப்புதி நெஞ்சின்
 வெஞ்சினம் யிகுந்து விமலனை நோக்கி
 யான்திடுஞ் சாபம் நீங்கியது ஏனென
 மானெனுங் கண்ணி மணிக்கதவு அடைப்ப
 இறையவன் இதற்குக் காரணம் ஏதென
 மறிகடல் துயிலும் மாயவன் உரைப்பான்
 பிறைமருப்பு ஒன்றுடைப் பின்னைஅன்று எனக்குத்
 தந்துஅருள் புரிந்த தவப்பயன் ஈதெனச்
 சிந்தை மகிழ்ந்து தேவர் தேவனும்
 பூங்கொடி அடைத்த பொன்தாழ் நீங்கச்
 சாங்குமுன் உரைத்த சக்கர பானி
 இக்கதை சொல்ல அக்கணி சடையனும்
 மிக்கநல் விரதம் விருப்புடன் நோற்றபின்
 மாதுமை அடைந்த வன்தாழ் நீக்கி
 நாதனை நனுகிட நம்பனும் நகைத்தான்
 நானோ வந்து நகையா எதுளைத்
 தேன்நேர் மொழியாள் தெளியக் கூறென
 நன்மதி நுதலாய் நானிலெந் தன்னில்
 உன்மகன் நோன்பின் உறுதி அறிந்து
 சிந்தை மகிழ்ந்து சிரித்தேன் யானென
 அந்தமில் அரனை ஆயிழை வணங்கிப்
 பொருஞ்குர் அறவேல் போக்கிய குமரன்
 வரும்படி யானும் வருத்திநோற் பேளனை
 இறைவன் கதைசொல் ஏந்திமை நோற்றபின்
 குறமட மகளைக் குலமனைம் புணர்ந்தோன்
 சுடர்வடி வேலோன் நோலால்வணை தாந்தி

தாதுமை வண்டுஷ—முந் தாமத் தாமனை
 மாதுமை யாளை வந்துகண் டனனே
 கண்ணந் கண்ணிலாக் கட்செவி யாகெனத்
 தண்நறுங் குழல்சைமை சாபம் இட் துவும்
 அக்குநீரு அணியும் அரண்முதல் அளித்த
 விக்கினி விநாயக விரதம் நோற்று அதன்பின்
 சுடர்க்கதை ஏந்துந் துளவ மாலையன்
 விடப்பணி உருவும் விட்டுநீங் கியதும்
 பரிவுகொள் கூத்துடைப் பரமனும் நோற்றுக்
 கவுரிஅன்று அடைத்த கபாடந் திறந்ததும்
 வாசமென் குழலுடை மாதுமை நோற்பத்
 தேசம் போகிய செவ்வேள் வந்ததும்
 வாளவர் நோற்று வரங்கள் பெற்றதும்
 நாரத முனிவன் நலின்றிடக் கேட்டே
 இந்நிலந் தன்னில் இவ்விர தத்தை
 மன்னவன் வச்சிர மாலிமுன் நோற்றுக்
 காயக் தெழுந்த கடும்பினி தீந்து
 மாயிரும் புவியன் மன்னனாய் வாழ்ந்து
 தடமுலைத் திலோத்தமை தணைமணம் புணர்ந்து
 மழவிடை போற்பல மைந்தஞ்சப் பெற்றுக்
 கடைமுறை வெள்ளியங் கயிலையில் உற்றான்
 பரிவொடுஇவ் விரதம் பாரகந் தன்னில்
 விரைகமழ் நறுந்தார் விக்கிரமா தித்தன்
 மறிகடற் புவிபெற வருந்தி நோற்றிநோள்
 மற்றவன் காதன் மடவரல் ஒருத்தி
 இற்றிடும் இடையாள் இலக்கண சுந்தரி
 மெத்ததுன் புடன்இவ் விரதம் நோற் பேணே
 அந்துந் தன்னில் அணியிழை செறித்துச்
 சித்தம் மகிழ்ந்து சிலநாள் நோற்றுபின்
 உற்ற நோன்பின் உறுதி மறந்து
 கட்டிய இழையைக் காரிகை அவிழ்ந்து
 வற்றிய கொவ்வையின் மாடே போட
 ஆங்குஅது தழைத்தே அலருந் தளிருமாய்ப்
 பாங்குற ஓங்கிப் படர்வது கண்டு
 வெப்பஞ் சேரியிற் போய்ச்சிறை இருந்த
 பூப்பயில் குழல்சேர் பொற்றொடி ஒருத்தி
 அவ்வியம் இல்லாள் அவ்விடந் தன்னிற
 கொவ்வை அடகு கொய்வாள் குறுகி
 இழையது கிடப்பக் கண்ணினாடுதூது

குழுமதவிழ் வரிவிழிக் கோதைகைக் கட்டி
 அப்பமோடு அடைக்காய் அவைபல வைத்துச்
 செப்பமுடனே திருந்திமை நோற்றிடக்
 கரிமுகத்து அண்ணல் கருணை கூங்நது
 பண்டையில் இரட்டி பதம் அவட்கு அருளக்
 கொண்டுபோய் அரசனுங் கோயிலுள் வைத்தான்
 விக்கிரமா தித்தன் விழிதுயில் கொள்ள
 உக்கிர மானங்டை மணி கட்டித்
 தண்டையுஞ் சிலம்புந் தாளினின்று ஓலிப்பக்
 கொண்டல் போல்வருங் குஞ்சர முக்ததோன்
 மனமிகக் கலங்கும் மன்னவன் தன்னிடங்
 கனவினில் வந்து காரணமாக
 இலக்கண சுந்தரி இம்மனை இருக்கிற
 கலக்கம் வந்திடுங் கழித்திடு பறத்தெனத்
 துண்ணென எழுந்து துணைவியை நோக்கிக்
 கண்ணுறக் கண்ட கனவின் காரணம்
 அண்ணல் உரைத்திடும் அவ்வழி தன்னில்
 ஆனை குதிரை அவைபல மடிவழு
 மாநகர் கேட்டும் வகையது கண்டு
 இமைப்பொழுது இவள்இங்கு இருக்கலா காதுளன்
 அயற்கடை அவனும் அகற்றிய பின்னர்
 வளிகன் தனது மனை புகுந்து இருப்ப
 மனியும் முத்தும் வலியகல் ஸாய்விட
 அணியழை தன்னை அவனும் அகற்ற
 உழவர்தம் மனையில் உற்றுஅவள் இருப்ப
 வளர்ப்பயிர் அழிந்து வளம்பல குற்ற
 அயன்மனை அவரும் அகற்றிய பின்னர்க்
 குயவன் மனையிற் கோற்றொடி செல்லக்
 குயக்கலம் உடைந்து கொள்ளள போக
 அயற்கடை அவனும் அகற்றிய பின்னர்த்
 தூக்குாய் தாக்குந் தொழிலோர் மனைபுகத்
 தூக்கள் எல்லாந் துணிந்துவே றாகத்
 தூசரும் அவளைத் தூரஞ் செய்ய
 மாலைக் காரன் வளம்மனை புகலும்
 மாலை பாம்பாம் வகையது கண்டு
 ஞாலம் எல்லாம் நடுங்கவந்து உதித்தாய்
 சாலவும் பாவிநீ தான்யார் என்ன
 வெம்மனம் மிகவும் மேவி முனிவுரா
 அம்மனை அவனும் அகற்றிய பின்னர்

அவ்வை தன்மனை அவள் புகுந்திருப்ப
 அவ்வை செல்லும் அகங்கள் தோறும்
 வைதனர் ஏறிந்தனர் மறியத் தள்ளினர்
 கைகொடு குற்றினர் கண்டோர் பழித்தனர்
 அவ்வை மீண்டுதன் அகமதிற் சென்று
 இவ்வகைக் கண்ணிர் யாரென வினாவக்
 காத்தாண்டு உலகு கருணையோடு ஆண்ட
 மார்த்தாண்ட ராசன் மாமகள் ஒருத்தி
 எல்லார்க்கும் முத்தாள் இலக்கண சுந்தரி
 சொல்லுவிக் கிரம குரியன் மனையெனச்
 சீர்கெட இருந்த தெரிவையை நோக்கி
 நீரது கொண்டு நிலம் மெழு கிடுகெனக்
 சாணி எடுக்கத் தையலுஞ் சென்றாள்
 சாணியும் உமுத்துத் தண்ணீர் வற்றிப்
 பேணிய புழுவாய்ப் பெரிது தோன்ற
 மான்நேர் விழியாள் வருந்துதல் கண்டு
 தானே சென்று சாணி எடுத்துத்
 தண்ணீர் கொணர்ந்து தரைமெழுக் கிட்டு
 மண்ணிய வீட்டில் மணிவிளக்கு ஏற்றிப்
 புத்தகம் எடுத்து வாவெனப் புகலப்
 புத்தகம் பாம்பாய்ப் பொருந்திநின்று ஆட
 மெத்தஉள் நடுங்கி வீழ்ந்துஅவள் கிடப்பக்
 கொவ்வையங் களிவாய்க் கோதையை விலக்கி
 அவ்வை தானே அகமதிற் சென்று
 புத்தகம் எடுத்துப் பொருந்தப் பார்த்து
 வித்தக நம்பி விநாயக மூர்த்தி
 கற்பகப் பிள்ளைசெய் காரியம் இதுவென
 உத்தமி அவ்வை உணர்ந்துமுன் அறிந்து
 தவநெறி பிழைத்த தையலை நோக்கி
 நுவலரும் விநாயக நோன்புநோற் றிடுகெனக்
 கரத்து மூன்றுஇழைக் காப்புக் கட்டி
 அப்பமும் அவலும் மாம்பழு பண்டமுஞ்
 செப்பம் தாகத் திருமுன் வைத்தே
 அவ்வை கதைசொல ஆயிழை கேட்டு
 முத்தகக் களிற்றின் மகாவிர தத்தை
 வித்தக மாக விளங்குகிழை நோற்றுக்
 கற்பக நம்பி கருணைபெற்றநன் பின்
 சக்கர வாள சைனியத் தோடு
 விக்கிரமா தித்தன் வேட்டையிற் சென்று

தாலுஞ் சேணையந் தண்ணீர் விரும்பி
 எவ்வகை செய்வோம் எனுடோம் மெலிந்தே
 அவ்வை துண்மனை அங்குஅவர் அனுக
 எப்துஞ் தாகழும் இளைப்புங் கண்டு
 செவ்வே அவற்றைத் தீர்க்க எண்ணி
 இலக்கண சுந்தரி என்பவர் துண்ணை
 அப்பழும் நீரும் அரசுங்கு அருளோனச்
 செப்பிய அங்கை திருமொழிப் படியே
 உண்ணீர்க் கரகழும் ஒருபணி காரழும்
 பண்நேர் மொழியாள் பார்த்திபற்கு உதவ
 அப்பறு படையும் உயர்பதை வேந்தனும்
 அப்பசி தீர் அருந்திய பின்னர்
 ஆனை குதிரை அவைகளும் உண்டுந்
 தான்து தொலையாத் தண்மையைக் கண்டே
 இவ்வகை சமைத்துநீ யாரென வினவ
 மவ்வல்தும் குழலாள் மெளனமாய் நிற்ப
 அவ்வை தான்சென்று அரசுங்கு உரைப்பாள்
 கணபதி நோன்பின் காரணங் காண்திது
 குணமுடை இவள்க்கூன் குலமனை யாடி
 இலக்கண சுந்தரி என்றுஅவ்வை கூற
 மங்கையை நோக்கி மனமிக மகிழ்ந்து
 திங்கள்நேர் வெள்ளிச் சிலிகையில் ஏற்றிக்
 கொண்டுஹர் புகுந்தான் கொற்ற வேந்தனும்
 ஒண்தொடி யாரில் உயர்பதம் உதவினன்
 சிந்தர நுதலார் சென்றுஅடி பணியச்
 சுந்தரி யிருந்தாள் சுகத்துடன் மகிழ்ந்தே.

காப்பு

கரும்பும் இளநீருங் காரெள்ளந் தேனும்
 விரும்பும் அவப்பலவும் மேன்மேல் - அருந்திக்
 குணமுடைய னாய்வந்து குற்றங்கள் தீர்க்குங்
 கணபதியே இக்கதைக்குக் காப்பு.

திருவிளாங்கு மான்மருகா சேவதனில் ஏறி
 வரும்அரன்தான் ஸன்றருஞ மைந்தா - முருகனுக்கு
 முன்பிறந்த யானை முகவா உணைத்தொழுவேன்
 என்கதைக்கு நீயென்றாங் காப்பு.

நூற்பயன்

பொன்னுமிகும் கல்விமிகும் புத்திரரோடு எப்பொருளும்
மண்ணும் நவமணியும் வந்து அனுகும் - உன்னி
ஒருக்கொயின் யானைமுக உத்தமனார் நோன்பின்
திருக்கதையைக் கேட்கச் சிறந்து.

பொற்பணைக்கை முக்கள் புக்கமுகத்துப் பொன்மவுலிக்
கற்பகத்தின் நோன்பின் கதைதன்னைச் - சொற்பெருகக்
கற்றவரும் நோற்றவருங் காதலித்துக் கேட்டவரும்
பெற்றிடுவர் கற்பகத்தின் பேறு.

வெள்ளை ஏருதுஏறும் விரிசடையோன் பெற்றுள்ளுத்த
பிள்ளையார் நோன்பின் பெருங்கதையை - உள்ளபடி
நோற்றார் மிகவாழ்வார் நோலாது அருகுகிறுந்து
கேட்டோர்க்கும் வாராது கேடு.

குவிலார் நோற்கிற சுதரை மிகப்பெறுவார்
சாலயிகும் வெங்கவியார் தாம்நோற்கில் - மேலைப்
பிறப்புஸ்லாம் நல்ல பெருஞ்செல்வம் எய்திச்
சிறப்பிலே வாழ்வார் சிறந்து.

பிள்ளையார் கதை முற்றுப்பெற்றது.
திருச்சிற்றம்பலம்.

பின்னையார் கதை

போற்றித் திரு அகவல்

அருள்புரிந்து அருளும் அரசே போற்றி
 இருவினை துடைக்கும் இறைவா போற்றி
 மறைமுனி ஒருவன் மாங்கனி கொணர்ந்து
 கறைமிடற்று இறைவன் கையில் கொடுப்ப
 வேலனும் நீயும் விரும்பி முன் நிற்ப;
 ஒருநோடி அதனில் உலகெலாம் வலமாய்
 வரும் அவர் தமக்கு வழங்குவோம் யாம் என
 விரைவுடன் மயில்மிசை வேலோன் வருமுனர்.
 அரனை வலம்வந்து அக்கனி வாங்கிய
 விரகுள் விக்கின விநாயக போற்றி
 முன்னாடி தெரியா முதல்வனைப் போற்றி
 பின்னாடி தெரியாப் பெருங்கவிப் பெருமான்
 மண்மிசை வைத்து உனை வாவியில் செல்லக்
 கண்ணிலான் இவனெனக் கரந்து அவன் போகக்
 கரமிசை ஏற்கிக் காணாது இரங்கி
 உரை தடுமாறி உள்ளம் கலங்கிக்
 கூகூ கணபதி கூகூ என்னக்
 கூகூ என்றாருள் குன்றே போற்றி
 அப்பனி சடையோன் முப்புறம் ஏரிக்க
 இப்புவி அதனை இரதம் ஆக்கித்
 தினகரன் மதிதேர்ச் சில் இலதாக்ப
 பொருங்கு மறைகளே புரவி யாகச்
 சங்கைசேர் நான்முகன் சாரதி யாகப்
 பங்கயக் கண்ணன் பகழி யாக
 மலை சிலையாக வாசுகி நானோ
 நிலைபெற நிற்கும் நெடுந்தேர் தன்னில்
 விக்கினம் தீர்க்கும் விநாயக நம எனச்
 சிக்கென இறைவன் செப்பா தேறவின்
 தச்சுறுச் சமைத்த தகைமனி நெடுந்தேர்
 அச்சுறுத்து அருளும் அரசே போற்றி

வேதப் பொருளாம் விமலா போற்றி
 பூதப் படையுடைப் புனிதா போற்றி
 கரமைந்து உடைய களிரே போற்றி
 பரமன் பயந்த பாலா போற்றி
 அவிலம் சன்று அருளும் அம்மை தமக்குத்
 திருமகன் ஆகிய செல்வா போற்றி
 அற்றவர்க்கு அருள்புரி அரசே போற்றி
 கற்றவர் மனதிற் காண்பாய் போற்றி
 பாசாங்குசம் கை பரித்தாய் போற்றி
 தேசார் மனிமுடித் தேவே போற்றி
 எழுநரு எழுபிறப்பு அறுப்பாய் போற்றி
 எழுமையும் எமக்கு இங்கு இரங்குவாய் போற்றி
 துளைசெறி வக்கிர துண்டா போற்றி
 வளாநிகர் ஒற்றை மருப்பா போற்றி
 சூர்தொழும் முருகன் துணைவா போற்றி
 நல்லவர் புகழும் நம்பா போற்றி
 வல்லபைக்கு உரிய மணாளா போற்றி
 கயமுத்து அவணைனைக் காய்ந்தாய் போற்றி
 வயமுக முவிக வாகனா போற்றி
 ஓங்காரத் தனி உருவே போற்றி
 நிங்காக் கருணை நிமலா போற்றி
 துறவர் தமக்கு ஒரு துணைவா பேர்று
 முறநிகர் தழைசெவி முதல்வா போற்றி
 துண்டமா மதிபோல் துலங்கிய கோட்டைக்
 கண்டகம் ஆகக் கைதனில் பிழத்துப்
 பண்டு பாரதப் பழங்கதை பகும்பொன்
 விண்டுவில் வரைந்த விமலா போற்றி
 போற்றி போற்றியுன் பொற்பதம் போற்றி.

போற்றித் திரு அகவல் முற்றிற்று.

வருக்கைக் கோவை

அன்புடைக் கடவுளர்க்கு அதிபதி செயசெய
 அபத்து அகற்றும் ஜங்கர செயசெய
 இந்துச் சனமுடி இறைவா செயசெய
 சகன் பெற்ற எம்மான் செயசெய
 உன்னிய முடிக்கும் ஒருவா செயசெய
 ஹர்மனை சந்தி உகந்தாய் செயசெய
 எம் பெருமானே ஏகனே செயசெய
 ஏழுலகுந் தொழ இருப்பாய் செயசெய
 ஜ்யா கணக்கட்கு ஆதீ செயசெய
 ஓற்றை மருப்பை உடையாய் செயசெய
 ஓங்கிய கரிமுகம் உற்றாய் செயசெய
 ஓளவியம் இல்லாதவனே செயசெய
 அ, :கர அணிந்த ஆதீ செயசெய
 கண்மூன்று உடைய களிரே செயசெய
 நப்போல் மழு ஒன்று ஏந்தீ செயசெய
 சங்கரன் தேரச் சறுத்தாய் செயசெய
 ஞயமுடை வித்தக நம்பீ செயசெய
 இ, டமுடை விக்கனேசரா செயசெய
 இ, ணங்கிய அன்பர்க்கு இனியாய் செயசெய
 தத்துவம் உறைத்ரு சாமீ செயசெய
 நன்னெறி வித்தக நம்பீ செயசெய
 பக்ரதிக்கு இனிய பாலா செயசெய
 மன்றுள் ஆடி மகனே செயசெய
 இ, யக்கரைக் களையும் இறைவா செயசெய
 அ, ரவக் கிங்கினி அணிவாய் செயசெய
 இ, லக்க கொம்பு ஒன்று ஏந்தீ செயயெ
 வஞ்சனைப் பழவினை மாற்றுவாய் செயசெய

அழகிய வேலனுக்கு அண்ணா செயசெய
 இ, எமத யானை முகத்தாய் செயசெய
 இ, நக்கரி சாடும் இறைவா செயசெய
 அ, வந்தல ஆடும் அரசே செயசெய
 கருமைந்து உடைய கணபதி செயசெய
 காமண பாங்கவன் காதல செயசெய
 கிரியில் பாரதம் தீட்டினாய் செயசெய
 குழை வரித்துக் கிளர்வாய் செயசெய
 குண்டப் பாணிழக் குருவே செயசெய
 குறிய மும்மந்த் கோவே செயசெய
 கெண்ணடையம் கண்ணுமை மகனே செயசெய
 கேதார ப்ரியம் ஆளாய் செய்செய
 கையில் சக்கரம் உடையாய் செய்செய
 கொவ்வைக் களிவாய் மதலாய் செய்செய
 கோலக் குடநிகர் வயிற்றாய் செய்செய
 கெளாவைப் பழவினை தீப்பாய் செய்செய்.

ஒளவையார் யசுப்பதி சீர்வு காஷ்டிர பூங்கல்லூர்
யசுப்பதி ராஸூ ப்ரதிவீடு குக்கிருஷ்ண
சீதக் கள்பச் செந்தா மரைப்பும் யசுப்பதி சீலிவை ஏழு ராஜாவு
பாதுச் சிலம்பு பலதிசை பாடப் பாதுகாலி யோசனைக் காரணக்கும் இ
பொன்னரை ஞானமும் பூந்துகில் ஆடையும் கூட நினைவுக்கு கூற எ
வன்ன மருங்கில் வளர்ந்து அழகு எறியப்பறந்து முயக்கி கூகு இ
பேஞ்சு வயிறும் பெரும்பாரக் கோடும் கூப சுவையிலைப் பாகாந்தும்

10

வேழ முகமும் விளங்கு சிந்தூரமும்
அஞ்சு கரமும் அங்குசு பாசமும்
வெஞ்சில் குடிகொண்ட நீல மேனியும்
நான்ற வாயும் நாலிரும் புயமும்
மூன்று கண்ணும் மும்மதச் சுவடும்

இரண்டு செவியும், இலங்கு பொன்முடியும்
திரண்ட முப்புரிநூல் திகழோளி மார்பும்
சோற்புதம் கடந்த துரிய மெஞ்ஞான
அற்புதன் ஈன்ற கற்பகக் களிறே!
முப்பழம் நுகரும் மூடிக வாகன!

15

இப்பொழுது என்னை ஆட்கொள்ள வேண்டித்
தூயாய் எனக்குத் தானென்றால் அருளி
மாயாப் பிறவி மயக்கம் அறுத்துகிற்
திருந்திய முதல்ஜூந் தெழுத்தும் தெளிவாய்ப்
போருந்தவே வந்துள்ள உள்ளானில் புகுந்து.

20

குருவையு ஆகிக் குவலயம் தன்னில்
திருஅடி வைத்துத் திறம்திது பொருள்ளன
வாடா வகைதான் மகிழ்ந்து எனக்கு அருளிக்
கோடா யுத்ததால் கொடுவினை கணைந்தே
உவட்டா உபதேசம் புகட்டி என்செவியில்

25

தெவிப்பாத ஞானத் தெளிவையும் காட்டி,
ஜப்புலன தன்னை அடக்கும் உபாயமும்
இன்று கருணையில் இனிதெனக்கு அருளிக்,
கருவிகள் ஒடுங்கும் கருத்தினை அறிவித்து
இருவினை தன்னை அறுத்து இருள் கடிந்து

30

தலமொரு நான்கும் தந்து எனக்கு அருளி,
மலமொரு மூன்றின் மயக்கம் அறுத்தே,
ஒன்பது வாயில் ஒருமந் திரத்தால்
ஜம்புலக் கதவை அடைப்பதும் காட்டி
அழா தாரத்து அங்கிசை நிலையம்

35

பேரா நிறுத்திப் பேச்சுரை அறுத்தே,
இடை பிங்கலையின் எழுந்து அறிவித்துக்
கடையிற் சுமுழுவைக் கபாலமும் காட்டி,
மூன்று மண்டலத்தின் முட்டிய தூணின்
நான்றெழு பாம்பின் நாவில் உணர்ந்திக்,

40

குண்டவி அதனிற் கூடிய அசபை

விண்டெழு மந்திரம் வெளிப்பட உரைத்து,
மூலா தூரத்து முண்டெழு கணலைக்

கலால் எழுப்பும் கருத்து அறிவித்தே
அமுத நிலையும் ஆதித்தன் இயக்கமும்

45

குமுத சகாயன் குணத்தையும் கூறி,

இடைச் சக்கரத்தின் ஸ்ரெட்டு நிலையும்

உடல்சக் கரத்தின் உறுப்பையும் காட்டி,

சண்முக தூலமும் சதுரமுகச் சூக்கமும்

என்முகம் ஆக இனிதெனக்கு அருளிப்,

50

புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத்

தெரின்டு நிலையும் தெரிசனப் படுத்திக்

கருத்தினில் கபால வாயில் காட்டி,

இருத்தி முத்தி இனிதெனக்கு அருளி,

என்னை அறிவித்து எனக்கு அருள்செய்து

55

முன்னை வினையின் முதலைக் களைந்தே,

வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம்

தேக்கியே என்றன் சிந்தை தெனிவித்து

இருள்வெளி இரண்டிற்கு ஒன்றிடம் என்ன

அருள்தரும் ஆனந்தத்து அமுத்தி, என்செவியில்

60

எல்லை இல்லா ஆனந்தம் அளித்து

அல்லல் களைந்தே, அருள்வழி காட்டி,

சத்தத்தின் உள்ளே சதாசிவம் காட்டி,

சித்தத்தின் உள்ளே சிவவீக்கம் காட்டி,

அணுவிற்கு அணுவாய் அப்பாலுக்கு அப்பாலாய்க்

65

கணுமுற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி,

வேடமும் நீறும் விளங்க நிறுத்திக்,

வெடுமேய்த் தொண்டர் சூழாத்துடன் கூட்டி,

அஞ்சக் கரத்தின் அரும்பொருள் தன்னை

நெஞ்சக் கருத்தின் நிலை அறிவித்துத்,

தத்துவ நிலையைத் தந்து எனைஆண்ட

வித்தக! விநாயக! விரைகமுல் சாரணை.

70

தத்துவநாவந் திருக்கவல் முற்றிற்ற.

40/-

GNANAM'S PRINTERS, KAITHADY.
T.P.- 8777 - 164613